

De onberaden Stap!

*De Bandoengse
huisvrouw. Naant*

1936

Deze titel is volstrekt plagiaat-Ik beken het dadelijk en zal het U uitleggen, opdat geen Menno ter Braak me aan de haren gaat trekken, zoals hij in het Vaderland Ina Boudier-Bakker heeft gedaan: — Arme Ina Boudier! De literaire neef had weleens wat meer égards mogen hebben tegenover de literaire tante. Een schrijver of schrijfster aldus te betitelen, dat men dadelijk weet, in welke generatie ge hem of haar moet plaatsen, heb ik alweer niet uit mezelf. — Die betiteling gebruikte Top Naeff eens in een lezing in onze, de Rotterdamse Kunstkring. „De onberaden Stap” — aldus noemde Mr. van Rossem een der laatste „Surprises”, die hij in de Haagsche Post placht te schrijven, waarvan we zo genoten, waarheen we zo verlangend uitkeken.

„De onberaden Stap” — hij schreef erover, kort voor zijn dood. Zó indringend, dat ik me nog bijna zin voor zin van het kernachtige stukje herinner. — Maar vooral blijft me de laatste overheersende indruk bij: „Mensen, ik smeeek jullie, doe het niet! Het is geen goud dat er blinkt, het is modder. — Het is geen vreugde, die U lokt — het is vereenzaming, afstomping. — Het is geen weelde die U wacht. — Met Uw uitgewonnen geld in de hand gaat ge armoede lijden, bittere armoede, lichamelijk, maar vooral geestelijk.” De Onberaden Stap — het is het besluit dergenen, die zich geldelijk tot een minimum beperkt weten, om naar de landen met lage, zéér lage valuta's te trekken, daar hun hoge Hollandse guldens in te wisselen tegen handen- en handenvol plaatselijk geld en eindelijk een budget op te kunnen gaan stellen, dat sluit. Wat zeg ik, dat winst laat.

Mr. van Rossum, die ontzaglijk veel gereisd heeft en ons van zijn reiservaringen in menige voorafgaande Surprise had laten genieten, had het in dat stukje speciaal over de Balearen: Minorca en Mallorca en dan over de Kusten van Dalmatië, maar ge kunt zelf de rest invullen: Noord-Italië, Portugese Kust. Hij beschreef ons het ontstellend verschil tussen het leven in die streken *in het seizoen*, en in de lange tijd, tussen de seizoenen. De pracht en heerlijkheid van het seizoen lokt aan — Blauwe Zeeën, hoge bergen, zonnige stranden, oude schilderachtige stadjes, vriendelijke bewoners, fruit volop, kost en inwoning zeer goedkoop. — Muziek, dansen, vrolijkheid, internationaal verkeer. — Maar dan!

Het seizoen sluit. En dan sluit alles. Die zich

blijvend gevestigd heeft, moet de lange, lange maanden zien door te komen, zo goed als geheel aangewezen op zichzelf. In zijn ongeriefelijk huis, op zijn slecht verwarmde kamer. Moet hij uit, dan strompelt hij over de ellendige stenen, vindt nergens iets van de afleiding, die het kleinste Hollandse dorp biedt. — Hoogstens de berookte en slecht verlichte dorpsherberg-Niets-Niets-Mr. van Rossem eindigde: „Zelfs een zolderkamer in één onzer grote of kleine Hollandse steden is te verkiezen boven het *wonen* in de streken, die ons niets kunnen bieden van de mogelijkheden tot levensgenieten, die in onze Hollandse steden voor ieder bereikbaar zijn”.

Sedert enkele jaren is mijn leven zeer van structuur veranderd. Kinderen het huis uit, man hele dagen weg. Genoeg ervaring in de huishouding, om die met een minimum van tijd en denkkraft te laten draaien. — Kom gerust maar bij me kijken.

Gedurende al die plotselinge veranderingen, waarbij bovendien een zeer sterke besnoeiing van het budget kwam, maar daar praat een mens al niet eens meer over, want waar is dat niet zo? is het geen ogenblik mijn begeerte geweest, bij de pakken neer te zitten. Ik geloof, dat ik gered ben van het schrikkelijke bestaan ener huisvrouw, die met de stofdoek in de hand loopt te murmureren over haar man, die nooit thuis is en dus Zondag's niet *uit* wil; die al haar zorgen omzet in een slecht humeur en dat in kleine of grote onweders ontlaadt over de hoofden van man en dienstbode — omdat ik vóór mijn huwelijk een werkende vrouw ben geweest. Daarbij komt het geluk, dat ik gedurende mijn huwelijk mijn schepen niet achter me verbrand heb, en zie — daar kon ik weer vrij uitvaren. Stevende op dingen af, die me al jarenlang lokten, maar waartoe ik in mijn drukke, strakke, zeer geregelde leven niet komen kon. Steeds verder strekten zich mijn tochten uit. Zo werd ik langzamerhand doordrongen van bewondering voor al, wat men hier in Holland, en dat met weinig of geen geld, kan genieten. Zo begreep ik hoe langer hoe meer, hoezeer Mr. van Rossem gelijk had. Niet, omdat ik Minorca en Mallorca, of de kusten van Dalmatië ken. — Maar omdat ik steeds verder vorder in mijn kennis van wat het leven hier aan alle kanten aan schoons, of al is 't dan maar aan gezelligs heeft te bieden.

Daar zijn dan allereerst de steden met hun stra-

ten, een genot om door te wandelen. Overal gelegenheid genoeg, eens dolknus te gaan zitten uit te rusten en een mooi uitzicht te hebben op een boeiend stadsdeel, of op Uw gemak de mensen eens gade te slaan. Ik noem U in Den Haag Lensvelt op het Tournooiveld, Goede Hemel, daar kom je immers niet weg, met het uitzicht op de Hofvijver en het Korte Voorhout, de daktuin van de Bijenkorf, Het paviljoen van de Witte aan Zee, waar wél dames mogen komen, Kasteel Oud-Wassenaar.

Van Amsterdam: Lido, Americain. — Van Utrecht: Heck met het onvergelykelijke uitzicht op de Oude Gracht, het Theehuis in het Wilhelminapark, het restaurant in het Jaarbeursgebouw. En hier in Rotterdam: de daktuinen van de Bijenkorf en Atlanta, de mooie zitjes aan het raam van cafe Caland, het restaurant op den Heuvel in het Park, waar men onder het lommer aan de Maas zit. — Dit alles biedt genietingen aan hem of haar, die luiere wil. Voor hem of haar, die voedsel en genot voor den geest wil hebben, is hier zóveel, zóveel, dat mijn dagen met mijn werk erbij natuurlijk, nooit lang genoeg zijn. Sedert kort hebben we in Amsterdam, Rotterdam en Den Haag een Cineac gekregen. Dat is toch zó iets heerlijks. En dat zeg ik, die alle bioscopen meed, omdat ik van bioscoop kijken altijd schrikkelijke hoofdpijn kreeg, gevolg van te grote ooginspanning. — De Cineacs zijn keurig ingerichte bioscopen. Men vertoont er aan één stuk door, van 's morgens 10 uur tot 's avonds 12 uur, altijd door hetzelfde programma dat 50 à 60 minuten duurt. Het kost 15, 20 of 25 cent, al naar het uur, waarop U verschijnt en de stad, waarin ge U bevindt. U gaat binnen, precies wanneer het U schikt, valt in het programma bij een bepaald nummer, ziet het programma af en gaat weg, als datzelfde nummer zich herhaalt. Maar het mooie is: U hoeft niet weg! Niemand let daar op. — Als iets bijzonders U gefraspeerd heeft, zodat ge 't nog eens wilt zien, dan wacht ge rustig, tot het weer zover is. Het programma bestaat hoofdzakelijk uit actualiteiten. U moest eens weten, hoe vertrouwd ik ben met de gelaatstrekken van den Negus, hoe ik zijn zestienjarig dochttertje bewonder, doch de prinses maar zó zó vind. Mussolini en Hitler-niemand hoeft ze me meer vóór te stellen. Ik ben op de hoogte van tankwagens en het parachutesysteem, waarbij de Sovjets 2500 man artillerie zo maar uit de lucht laten neerdalen- en je moet zien, hoe keurig ze neerkomen. Ik noemde U de drie steden, waar

de Cineacs gevestigd zijn. — Doch U zult zien, hun zegetocht is begonnen en is niet meer te stuiten! De bioscopen hebben zich overal een weg gebaad, dat doen de Cineacs zéker.

De Bijenkorven in de drie steden geven geheel gratis heerlijke lezingen. Al jaren volg ik die lezingen in Rotterdam. Men moet de kaarten ervoor afhalen in de respectievelijke boekafdelingen. Schrik niet van dat: „gratis”. Het publiek blijft op peil. Geen nood, dat men naast gasten uit de Toevlucht voor Onbehuisden of zo komt te zitten. Ik zal U opnoemen, wie ik al zo in de loop der jaren over eigen of anderer werk heb gehoord en ge zult watertanden. Onze Grootmeesteres allereerst: Top van Rhijn-Naeff. Dan de Vlaamse Grootmeesters: Gerard Walschap, Felix Timmermans. Dan Mevrouw Szekely-Lulofs, Dr. Ritter over Ina Boudier, Christine Doorman over Selma Lagerlöf, Viruly over zijn nieuwste boeken, met een prachtige film, Anthonie Donker, Dr Johan Schotman, de uitnemende China-kenner, over Pearl Buck, alles toelichtend met zijn eigen opnamen uit het hart der Chinese miljoenensteden, uit het hart der woestenijen, Victor van Vriesland, en nu pas de dichter der Liederen van den zelfkant: Willem van Iependaal. Ik heb de letterkundigen verkozen om te gaan horen, doch ook lezingen op ander gebied worden gehouden: natuurhistorische, lezingen over reizen en ontdekkingen. De laatste jaren zijn ook de boekhandelaren lezingen gaan organiseren, waar men voor een kwartje of gratis heen kan. Daar heb ik gehoord, in ons Nut, schrijvers als: Anton Coolen, A. M. de Jong over zijn vervolg op Merijntje, Jo van Ammers-Kuller, Körmendi in eigen persoon, Wasserman eveneens, kort voor zijn dood. — Heerlijk zijn ook de lezingen, die sommige boekhandels organiseren in hun eigen localiteit of elders, meest verbonden aan een literaire tentoonstelling. Zoo liet mevrouw de Glopper-Bolle ons al meermalen genieten, en dan als haar gasten, van selecte lezingen, aansluitend bij een even selecte tentoonstelling. Jonge dichters lazen hun gedichten: Noordstar, J. C. Bloem, alweer Donkersloot en van Vriesland. — Ook enkele schrijfsters lazen voor: Emmy van Lokhorst, Clara Eggink, Sonja Prins. — Niet genoeg te waarden is het werk der Volks-Universiteiten, onze V.U.'s. In de grote en kleinere steden bieden ze schatten van cultureel genot. Men kan lid zijn per jaar voor een gulden op zijn minst. — Wie meer wil geven, graag. Voor de te geven cursussen schrijft men in en